

ANYKŠCIAI‘NIN AM ORMANI

Halkımız ağaçların birinde yaşımış
Gençliğinde alıştığı, beraber yaşlandığı
Rüzgarların yıktığı ağaçlarla ısınmış sadece
Dallarından kapılar örüp-yoksa hiçbir parça kırmazmış
Oturduğu dala balta vurmazmış halkımız, ona kalırsa
Ağ zaten çürükmüş ama
Orman yine de sevmiş-neyi varsa
Hayvanları, kuşları meyvalarıyla sunmuş
Düşmüş kesmek için önünü düşmanlar sardığında
Kötü günlerde... kötölüklerden kurtaran sığınak
Kederde... her türlü sükunetin resmi,
Mutlu günlerde muhteşem güzelliğiyle,
Bahşedilen iyilik tüm zamanlarda.
Sonra zor günler geldiğinde. Öldüren açlık
Yosun içinde pişen ekmek, kabuğundan yapılan orba
Açlığın kabuğuyla beslenirken insan
Yine orman bağışlayan-çiğ damlalarıymış akan
Gri bulutlardan durmadan yağan
“Açlıktan ölen kardeşlerim! Savaşın“ diye ağladığında
Baltayı icad eden hangi mübarek elindi insan!"
Kesilen ilk ağ içindi onların figanı
ilerini çekti çocukları baltayla yazılan kurtuluşa
daha küçük ağaçları kesti onların torunları
Onların torunlarının torunları şehre günlükleri taşıdı
Ve kırk arabası pazarlanmak için gönderildiğinde
Sevindiler, bir günlük yemekti güvencesi –
Kereste bolluğu fiyatları düşürdüğünde
Satacak birşey kalmayana kadar satıldı
Alkole gömüldü bütün kazançları
Geçmişi dağılan bir yahudi ailesi gibi Zydu‘da
Ormanı bulamadık babalarımızın bulduğu
Henüz zihnimize kardeş bir resimdi o
Düzlüğü koruyan ağaçlarıyla
Gözleri doluyor kütükler doldurdukça bakışları
Kesilen ağaçlara bakıyor, çünkü Litvanyalı ruhları
Yaşlı ormanlarla beslenen, ormanda yükselen
Ağsız düzlüklerde sağır oluyor
yavaş yavaş kötüleşirken onları güneşten koruyan ormanları
Şimdi Litvanyalı orak topraklarında doğuyor
Eski orman şarkılarını duyarak, sonra hep duymak istiyor